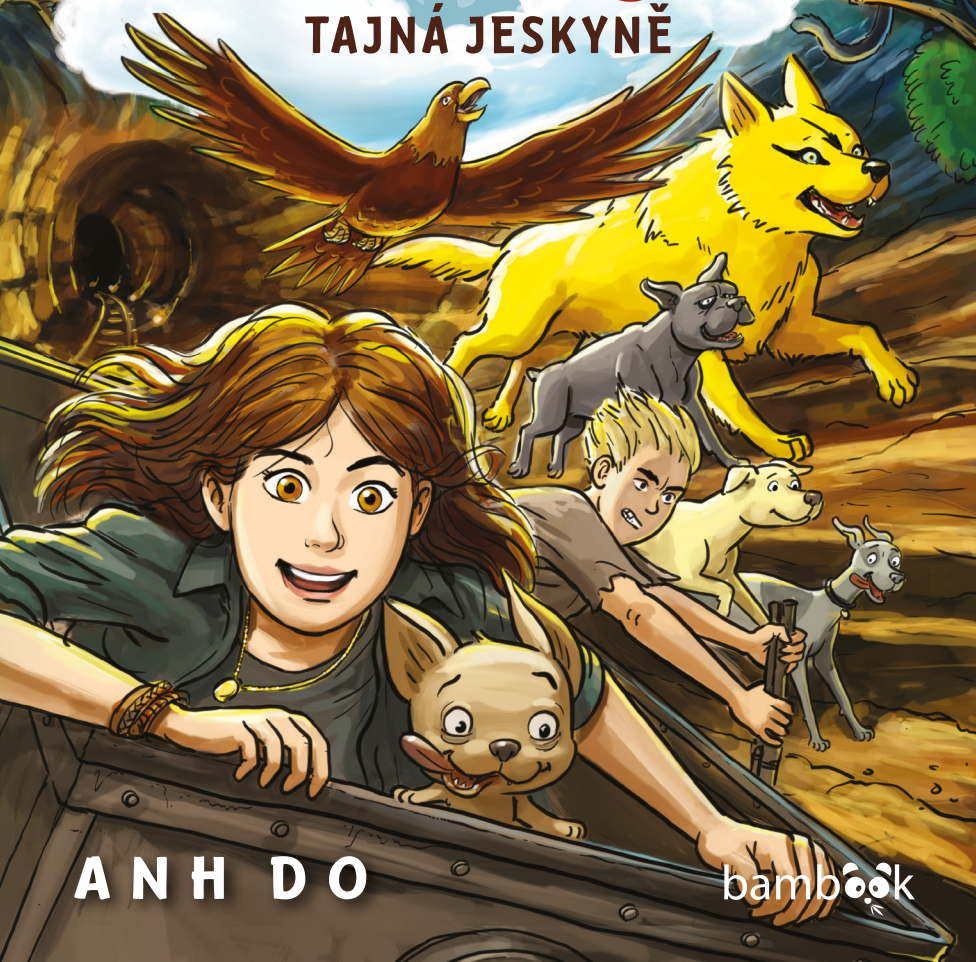

VLČÍ DÍVKKA

TAJNÁ JESKYNĚ

ANH DO

bambóok

bamb**oo**k

**VLČÍ
DÍVKA**

Text copyright © Anh Do, 2020

Illustrations by Lachlan Creagh, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Martin Forman, 2025

A N H D O

VLČÍ DÍVKA

**TAJNÁ
JESKYNĚ**

ilustroval Lachlan Creagh

OBSAH

1	ŘEKA	9
2	STOUPÁNÍ	26
3	SEDM VOJÁKŮ	34
4	SIGNÁL	52
5	ŠALVĚJ	67
6	PŘÍLIŠ MNOHO KOČEK	81
7	NOC V KORUNÁCH STROMŮ	94

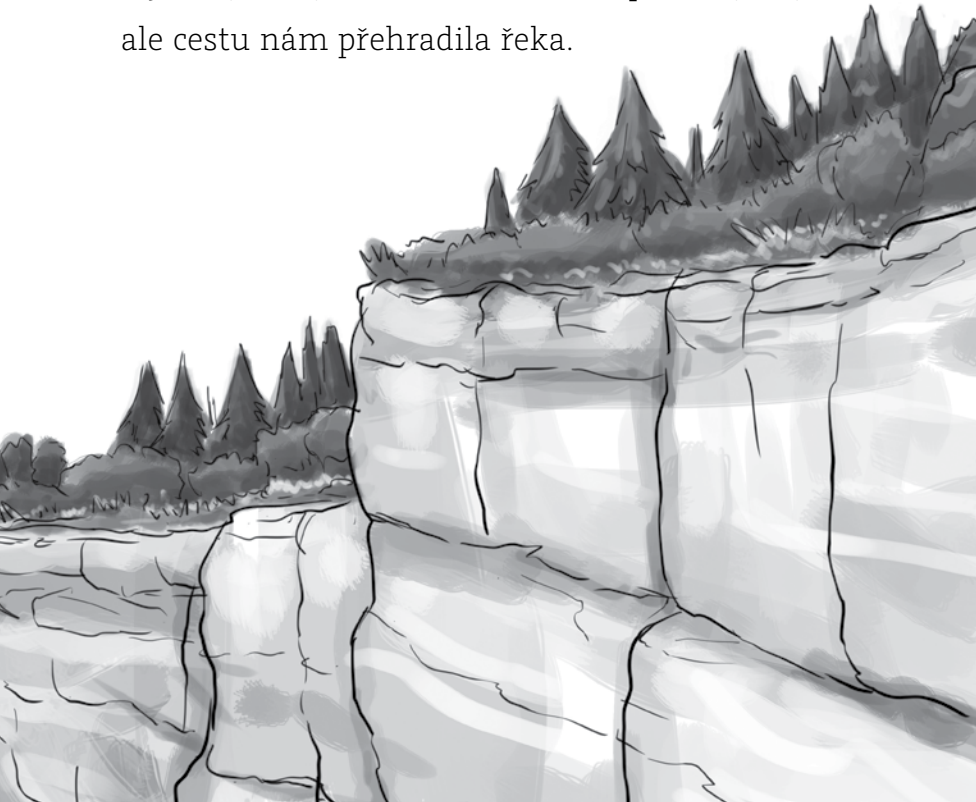
8	DRUHÁ ŠANCE.....	108
9	DO TEMNOTY	120
10	JESKYNĚ.....	134
11	ŠÍLENÝ PLÁN.....	146
12	BÍLÝ ZÁBLESK.....	164
13	PO BOJI.....	177
14	ŠÁL.....	194

1

ŘEKA

Slyšela jsem, jak se za námi lesem prodírají vojáci,
ale cestu nám přehradila řeka.

Psi čenichali, poštekávali a kňučeli.

Dvounozí už jsou skoro tady, zaštěkal Čmuchar. **Měli bychom se otočit a postavit se jim!** zaňafal Mrňous.

Mají zbraně, zavrčela Jitřenka.

Mě nikdy nedostanou, kníkal Mrňous a poskakoval přitom kolem dokola, **na to jsem moc malý a rychlý!**

Musela jsem se rozhodnout. Podívala jsem se doleva a doprava podél okraje rokle, ale obě strany vypadaly stejně.

KKKJJJ!!!

Orlička, vznášející se celou dobu nad našimi hlavami, se stočila doleva.

„Tudy!“ zavelela jsem a vyrazila za ní.

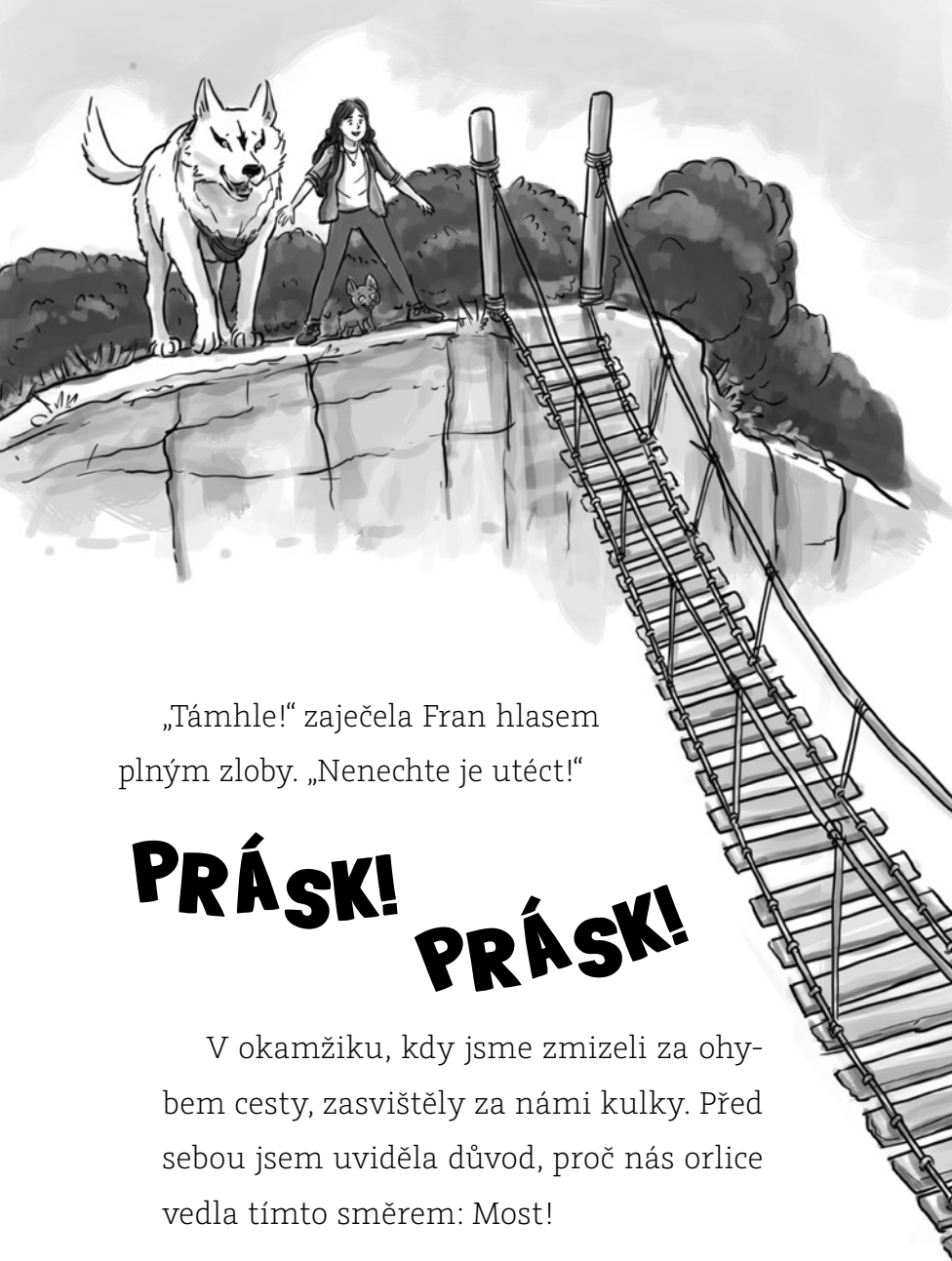
Běželi jsme po úzkém pruhu země mezi křovím a srázem. Modlila jsem se, aby se s námi ne-
utrhl.

„Dávejte všichni pozor!“ zavolala jsem přes rameno.

Když jsme se přiblížili k zatáčce, uslyšela jsem, jak se z lesa za námi vyřítili vojáci.

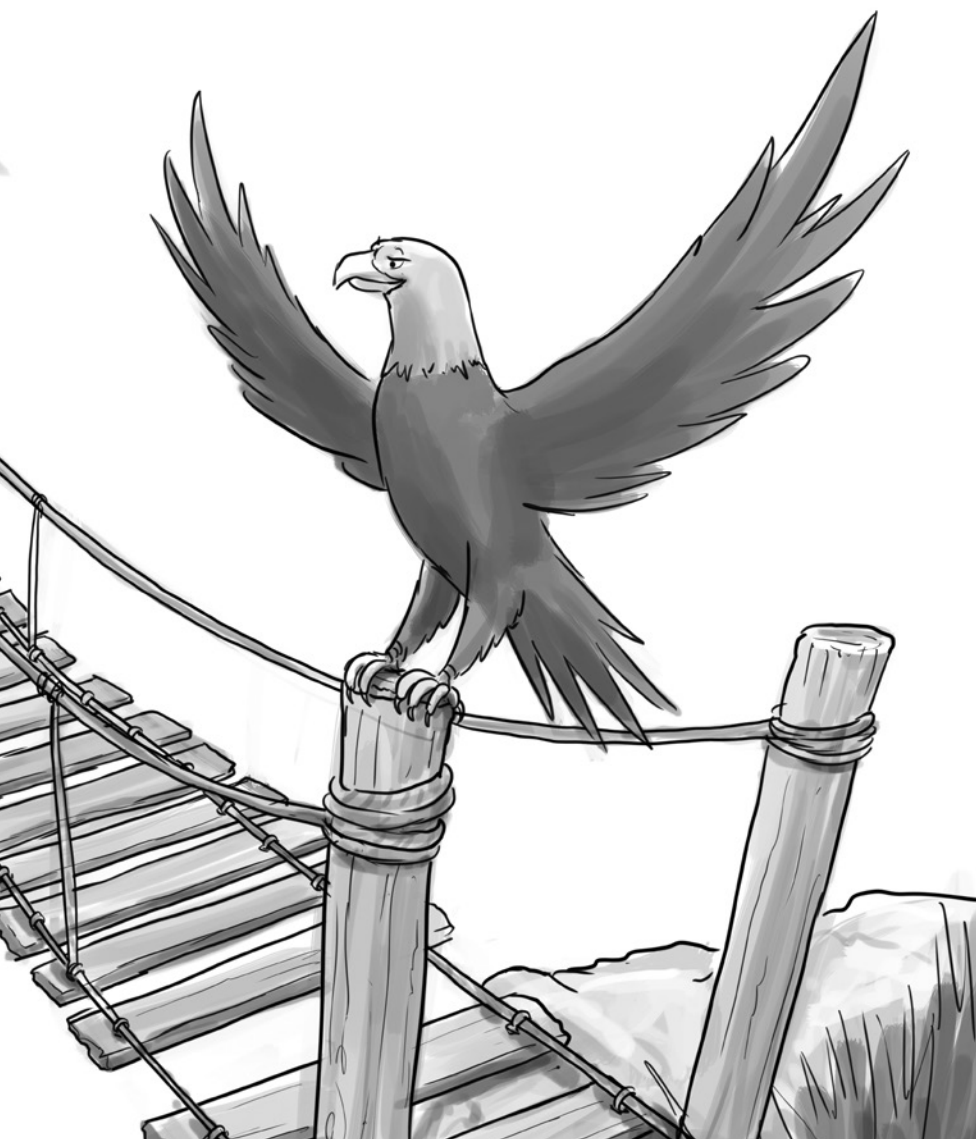
„Támhle!“ zaječela Fran hlasem plným zloby. „Nenechte je utéct!“

PRÁSKI!
PRÁSKI!

V okamžiku, kdy jsme zmizeli za ohybem cesty, zasvištěly za námi kulky. Před sebou jsem uviděla důvod, proč nás orlice vedla tímto směrem: Most!

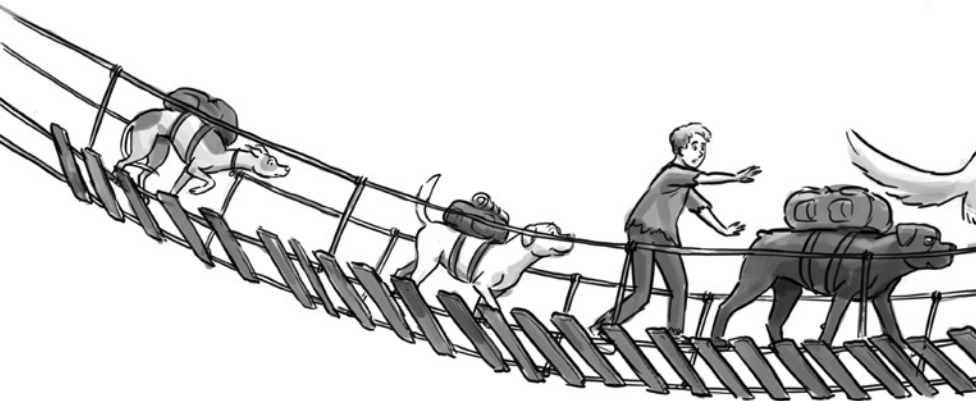
DĚKUJU, ORLIČKO.

Když jsme se dostali blíž, zpozorovala jsem, že provazový most není v příliš dobrém stavu. Dřevěná prkna byla zpuchřelá a rozpadala se.

„To nevypadá moc bezpečně,“ poznamenal Rupert. „Spíš vůbec.“

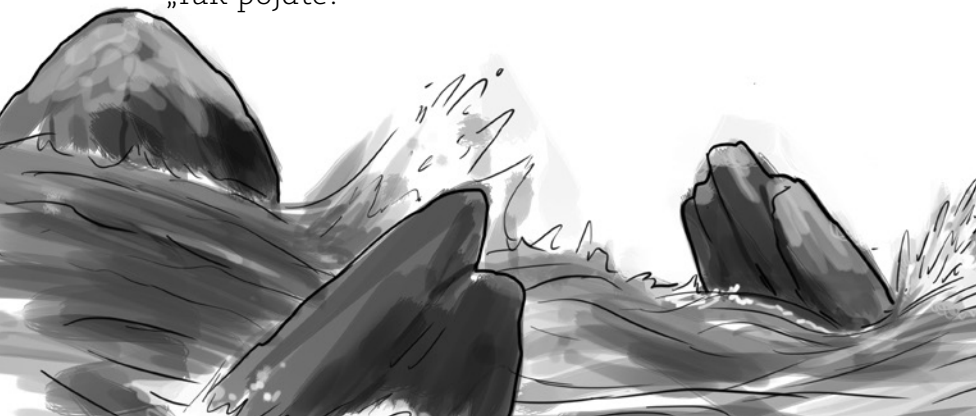
„Nemáme na vybranou!“ vyštěkla jsem.

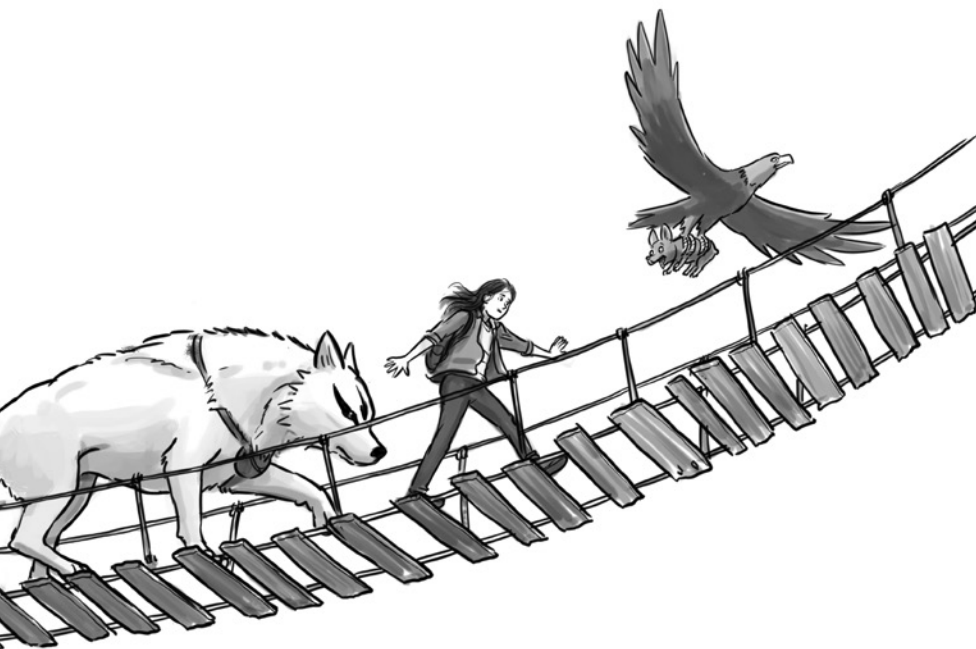

Pořád jsem na něj byla naštvaná kvůli tomu, jak lhal o tom, že viděl mé rodiče v táboře pro dospělé. Na jeho pochyby jsem neměla čas.

Vkročila jsem na most a prkna pode mnou hlasitě zaskřípala.

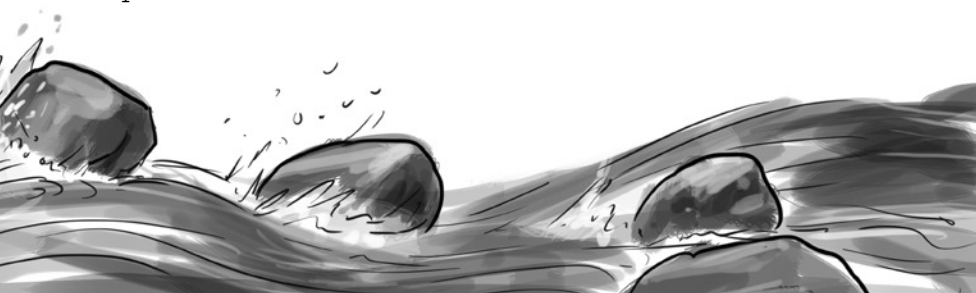
„Tak pojďte!“

Jitřenka, můj věrný stín, vyrazila hned za mnou. Následovali Brutus, Rupert a pak opatrně našlapující Čmuchal. Jak postupně každý z nás přidával svou váhu k váze ostatních, vrzání prken nebezpečně zesilovalo.

Zvedl se vítr a celá lávka se začala pohupovat sem a tam nad propastí. Obzvlášť těžké to bylo pro Mrňouse.

KKKJJJ!!!

Orlička nad námi zamávala křídly a uchopila čivavu do pařátů. **SKVĚLÁ PRÁCE, PTÁČKU MŮJ!**

Blesk šel jako poslední, postupoval jen pomalu a kňučel strachy. Už předtím nebyl jeho zrak úplně nejlepší, ale když měl teď navíc jedno oko poraněné, stal se pro něj přechod mostu skutečným utrpením. Křečovitě zarýval drápy do prken a sotva se sunul kupředu. Čmuchal, krácející těsně před ním, ho jemným ňafáním povzbuzoval.

**Jen tak dál, Blesku. Jsem tu s tebou.
Hezky jednu tlapku za druhou.**

Konečně jsem přešla na druhý konec mostu a z něj jsem skočila na zem. I tady rostla

křoviska. Kolem mě vzápětí proběhla Jitřenka, potom Brutus a po něm následoval ztěžka oddechující Rupert.

Na opačném konci mostu se v zákrutě objevili vojáci.

„K zemi!“ zakřičela jsem.

Smečka zaplula do křoví a já jsem se příkrčila za kůlem, ke kterému byl most ukotvený. Vzduchem začaly létat kulky. Jedna z nich zasáhla lano a roztřepila ho. Celý most se otřásl.

„Zastavit palbu!“ zařvala Fran. „Když ten most zničíte, nikdy je nechytíme!“

„Honem!“ zavolala jsem. Čmuchal už se mezi tím dostal do bezpečí a teď se s ňafáním ohlédl na svého psího kamaráda.

Už jsi skoro tady, Blesku!

Na zpuchřelá prkna vkročil první voják. Včetně Fran jich bylo celkem sedm a byli o hodně těžší než my. Když se na most nahrnuli všichni, začal se prudce otřásat.

Blesk málem ztratil rovnováhu, ale zakousl se čelistmi do lana, aby se na lávce udržel. Přidržela jsem se jednou rukou kůlu a druhou se k němu natáhla, ale on stisk nepovolil. Zhlédla jsem, jak se mu ve zdravém oku zuřivě zablesklo. V další chvíli začal lano přehryzávat.

Blesk se snažil shodit most dolů!

Byl to nebezpečný manévr a já jsem si nebyla úplně jistá tím, jestli bych mu to měla dovolit. Zároveň jsem si uvědomovala, že si tím odřízneme cestu zpátky k silnici s konvojem nákladáků, ve kterých mohli být mí rodiče.

Jitřenka to rozhodla za mě. Přihnala se zpátky a začala přehryzávat i druhé lano.

„Děcka,“ zamumlala jsem, „jenom buďte připravení skočit, až uslyšíte...“

RUP! **RUP!**

Vojáci se s křikem zřítily do vody. Jitřenka se odrazila od padajících prken právě včas, aby mi přeletěla nad hlavou a přistála na pevné zemi někde za mnou. Blesk chňapnul po visícím laně, které právě přehryzal, jenže ho minul. Nahnula jsem se dopředu a na poslední chvíli ho zachytila. Praštil sebou o prkna, která teď přiléhala k úbočí srázu. Jak jsem ho držela za obojek, který ho škrtil, stahoval mě svou vahou přes okraj dolů.

Kůl, jehož jsem se držela, mi začal vyklouzávat ze sevření a já se v panice rozkřičela. Náhle jsem ucítila, jak mě za jednu nohu uchopily ruce a druhou mi sevřely čelisti.

Vojáci se s prskáním vynořovali z valící se vody a zoufale přitom máchali rukama. Fran, která vkročila na most jako poslední, se na něm jako jediná dokázala udržet, když spadl. Visela na druhé straně na jeho zbytcích a držela se jich tak křečovitě, jako by jí šlo o život.

Jeden z vojáků se zapřel o balvan, který rozrážel proudící vodu.

„Můžeme teď střílet, madam?“ zavolal.

„Samozřejmě, hlupáci!“ zařvala Fran. „Střílejte!“

Prkna, za která se držela, se jí v ruce rozpadla a Fran se s vyjeknutím a velkým šplouchnutím zřítily do vody.

Voják na mě namířil svou zbraní, z níž odkapávala voda. Rupert s Jitřenkou se mezitím snažili vytáhnout mě a Bleska nahoru. Nehodlala jsem Bleska pustit. Jediné, co jsem mohla dělat, bylo držet ho a doufat, že se voják netrefí.

Muž zmáčkl spoušť...

Cvak!

... a nic se nestalo. Zamračil se, zatřásl zbraní a z té vytekla voda.

„Je promočená!“ zavrčel.

Rupert s Jitřenkou nás vytáhli přes okraj srázu. Jakmile jsme se ocitli na pevné zemi, pustila jsem obojek. Pes se svalil vedle mě a lapal po dechu.

„Promiň, Blesku,“ řekla jsem a jemně jsem ho popleskala po boku. Pak jsem se obrátila na Ruperta a Jitřenku. „Děkuju.“

Podívali se jeden na druhého, jako by byli překvapení tím, že dokázali spolupracovat.

Blesk se potácivě postavil na nohy a otřepal se. Sice trochu pokašlával, ale na žádné velké zotavování nebyl čas. Vojáci brzy vylezou na druhém břehu řeky z vody a začnou hledat cestu nahoru po srázu.

„Musíme dál,“ řekla jsem.

STOUPÁNÍ

Zamířili jsme do stínu hustého lesa, kam skrze hradbu stromů nepronikalo příliš mnoho světla. Co chvíli jsem vyšplhala po větvích nahoru do korun nejvyšších stromů, abych měla lepší výhled na cestu před námi.

Brzy nám byli vojáci opět v patách, a jak se ztěžka prodírali podrostem, pokřikovali přitom jeden na druhého.

Před námi se objevil prudký svah posetý rostlinami, které rašily mezi mechem pokrytými balvany. Lepší překážku mezi námi a vojáky jsme si

nemohli přát! Vyběhla jsem ze stínu stromů a pokynula ostatním, aby mě následovali.

Vyskočila jsem na velký balvan před sebou a začala šplhat nahoru.

Když jsem se dostala k hluboké mezeře mezi dvěma kameny, vylezla jsem na větev, která se nad ní klenula. Pode mnou si psi, každý po svém, razili cestu nahoru.

Jenže jsme nebyli všichni.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vlčí dívka – Tajná jeskyně.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.